

A lopás büntetése

Itt laktak a szomszédunkban. Átellenben a telek gyümölcsös volt. Nagyboldogasszony előtt való napon há azt mondta édesanyámnak, hogy megy Nyitrára. Van egy kis almája, eladja. Mink is felkészültünk, három testvér, a bátyám, az öcsém és én olyan tízéves lehettem, Nyitrán még nem voltunk, hogy elmegyünk a Boldogasszonyhoz. Elindultunk reggel 4 órakor. Akkor még nem volt vonat vagy autóbusz, gyalog kellett menni tizenöt kilométert. Hát az éppe elég. Há pedig egy nagy batyut cipelt a hátán, pedig nem is volt nagy asszony. Úgy bámultuk. Odaértünk 6 órakor, fél 6-kor. A piacra mentünk legelőször. Há ott lerakodott, kibontotta batyuját és árulta az almát. Mink meg mint a gyerekek, báméskodtunk jobbra-balra. Árulta az almát, és a pénzt lerakta maga mellé, hogy ne kelljen a zsebében kotorászni, ha aprót ad vissza. Mikor már csak olyan kilóra való alma volt, vagy tán annyi se, há elkezd rikojtani:

– Hogy a nyavalya törje ki, há hol a pénzem? Ki vitte el? Hozzák vissza!

De bíz senki sem jelentkezett. Mink a gyerekek csak csodálkoztunk, hogyan veszhett el a pénze. Mindig ott settenkedtünk körülötte, pár lépésnél odább menni nem mertünk, mert nem voltunk még városban és féltünk. De mink senkit sem láttunk, hogy nyúlt volna a pénz után. Végén há felsóhajtott bánatosan:

– Istenem, Istenem, de megbüntettél engem! Többet soha lopni nem fogok, lopottat árulni sem fogok! Jaj, Szűzmáriácska!

Ekkor tudtuk meg, hogy az alma nem az övé volt, hanem a gyümölcsöskertben megrázta a fákat Boldogasszony előtt, és felszedte az almát árulni. Nem lett belőle semmi haszna, csak kára. Azután felmentünk a Boldogasszonyhoz imádkozni.